

Konsertrecensioner

Sparks på Cirkus

Publicerad 13:55



Sparks är ett helt litet universum. Foto: Foto: Rockfoto

Udda blir jämnt med Sparks. Johannes Cornell recenserar Sparks.

4

Konsert

Sparks

Scen: Skandiascenen Cirkus, Stockholm.

Sparks har ställt sig frågande till att bandet ofta beskrivs som udda. De tycker i stället att de många band och artister om mest bara upprepar gamla klichéer beter sig märkligt. De har en poäng; att verka inom ett kreativt gebit utan att vara kreativ är ju egentligen rätt bisarrt. Men kreativitet i sig är personlig. Så pass att den blir udda närmast per definition – och definitivt i fallet med Sparks ikoniska ledarduo (tillika bröderna) Ron och Russel Mael.

Den ena är han med den berömda mustaschen – Ron. På Skandiascenen intill Cirkus sitter han lika stencool vid sitt keyboard som när bandet bildades i Los Angeles för snart femtio år sedan. Den andre, Russel, är sångaren och även han i påfallande gott skick. Musikaliskt mer än snuddar deras ombytliga artpop/rock/disco vid rockopera, symfonirock och musikal – vilka hur som helst ställer höga krav på lillebrors röstresurser, vanligen i det högre registret.

Men vad som verkligen gör Sparks unika – udda, om man så vill – är någonting mer än bara musiken. Under kvällen kör de material från kommande skivan "Hippopotamus", liksom äldre låtar som "When I'm with you", "My baby's taking me home" och generalhiten från 1974 "This town ain't big enough for both of us". Poängen är att allt hänger ihop med en större idé, som omfattar mode, teater (bland annat musikalen "The seduction of Ingmar Bergman", som sattes upp på Södra teatern i Stockholm 2009) och litteratur.

Estetiken är smart men också symbolisk och intellektuell. Ett helt litet universum som är Sparks, och som fullständigt förtjänar den stående ovationen mot slutet av konserten.

Samtidigt är och förblir bröderna Mael ett band som många citerar som influens, men som relativt få i själva verket påminner om. Talking Heads och franska Les Rita Mitsouko är kanske de mest udda – och konsekvent individualistiska - exemplen.

Johannes Cornell